

ustreven. Den vil af Hensyn til Bevisvanskeligheden ikke faae nogenformig Betydning. Men saa siger man: Naar Ægtefæltet er faktisk opløst, skal den florere. Det synes mig nu i den Henseende ganske mærkeligt, at netop fra den Side og særligt ogsaa fra den høitærede Justitsministers, som gjør gjældende, at det Forhold, hvor Ægtefæltet faktisk er opløst, er et Forhold, som ikke bør have retlige Virkninger, som endog saa skulde være retsstridigt, og som man derfor ikke gjerne vil befatte sig med, at høre, at denne Lov, som her gives, er en Lov, som netop skal gjælde for dette Omraade, som man ikke tør give Retsregler for, fordi det skulde være et retsstridigt Forhold. Den Omstændighed, at denne Lov rent formelt omfatter noget Mere, som man dog erkjender ingen praktisk Betydning har, er forekommer det mig, et meget lempeligt Middel til at slippe ud over de theoretiske Betænklichkeiten, man har paa det Punkt. Jeg skal imidlertid ikke bebrejde den høitærede Justitsminister, at han kommer let ud over de Vanskeligheder; thi jeg erkjender slet ikke, at der i den Henseende er nogen Vanskelighed. Mig forekommer det, at det Forhold, at Ægtefæltet er faktisk opløst, er et almindeligt faktisk Forhold, som i høi Grad trænger til at blive juridisk behandlet, et Forhold, som trænger til Retsregler, navnlig Retsregler, der beskytte den svagere Part. Min Indvending er altsaa ikke den, at dette Lovforslag handler om de Tilfælde, som den høitærede Justitsminister har en vis Afsty for at give Retsregler for, men min Indvending er, at de Retsregler, det giver, ikke due. Det er nemlig vistnok aldeles urigtigt, naar den høitærede Justitsminister paastaar, at det skulde være retsstridigt, at Ægtefællerne faktisk opløse deres Ægtefælt. Naar de for det Første ere enige om det, veed jeg ikke, imod hvis Ret det skulde stride, og selv naar de ikke ere enige, naar den ene Part gjør det ensidigt, veed jeg heller ikke, hvilken Magt der skulde forhindre det, eller med hvilken Grund man skulde kunne opstille noget Saabant. (Rim�ktad: Man kalder det desertio malitiosa). Ja, ganske vist, man kalder det desertio malitiosa, men har det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgkreds noget Retsmiddel til at forhindre desertio malitiosa? Det er altsaa ikke saa, at Ægtefællerne ikke med fuld Frihed kunne gjøre det. At det naturligvis for den anden Ægtefælle kan være en Skilsmisseggrund, er en Ting, som ikke vedkommer dette Spørgsmaal. Det er altsaa slet ikke min Indvending derimod. Min Indvending er, at dette Lovforslag ikke vil kunne faae nogen praktisk Betydning. Naar jeg nu skulde spørge mig selv — og det er Noget, som det ogsaa er værdt at spørge om — om dette Forslag, der ikke paa nogen Maade er det samme som det, der blev vedtaget her i

Tinget, nu mere egner sig til at blive vedtaget i den Skikkelse, det nu har, end da det forlod os, vil jeg for mit Vedkommende sige, at de Forandringer, der ere foretagne, hveken gjøre fra eller til. Jeg tror, at Forslaget i og for sig er saa slet, at det ikke kan blive slettere. Men den Tilføjelse, der nu er kommen ind i § 2, er for saa vidt meget oplysende om hele dette Forholds Bestaendighed, om hele den Maade, hvorpaa man maa opfatte det. Sagen er, at saaledes som den ærede forhenværende Forslagsstiller havde tænkt sig Sagen, skulde hans Reform gaa ud paa at stille den gifte Kone — ikke lig med Manden, paa ingen Maade — men lig med hendes umyndige Datter. Dertil sigtede jo det ærede Medlems Forslag, og hvis det var blevet vedtaget, vilde i en vis enkelt Retning den gifte Kone faae den samme Ret som hendes nys konfirmerede Datter o: Konen vilde faae Raadighed over sit selverhvervede Gods, ligesom den Umyndige har det efter vor Ret. Saaledes som det foreligger, har man fundet Betænklichkeiten ved at give den gifte Kone denne Umyndighed, ved at give hende den samme Umyndighed som den umyndige Mand og som hendes umyndige Datter. Man har sagt: Er der ikke Noget at risikere ved den Ting? Lad os være forsigtige og lave en Paragraf, isølge hvilken denne Umyndighed vil kunne fratages hende. Den Umyndighed, som tilkommer den mest Umyndige i Landet, har man ikke kunnet betro Konen fuldt ud, men sætter en ny Paragraf til, hvorved den kan berøves hende, medens man ikke kan berøve Datteren eller den Umyndiggjorte den. Det skal være en Forvaring. Naa, jeg har slet ikke Noget imod Forvaringen — lad den staa — jeg gjør kun opmærksom paa, hvorledes Stillingen i Virkeligheden er, idet jeg ikke vil unblabe at gentage, at dette Lovforslag vil, hvis det vedtages, blive vedtaget af Sagens Modstandere imod Indsigelse fra Sagens Venner. Jeg vilde have ønsket, hvis vi skulde lovgive paa dette Omraade, og vi ikke kunde komme saa vidt at tage Sagen op til almindelig Drøftelse, behørig forberedt og, jeg tilføjer, helst efter den ærede Ministers Initiativ, at man da havde indskrænket sig til det Omraade, som man virkelig har for Øie, til det Tilfælde, hvor Ægtefæltet faktisk er ophævet, thi saa vilde det dog have været muligt at faae en Regel, der nogenlunde rationelt ordnede dette Forhold. Det er jo klart, at, naar Lovforslaget alene skal angaa det Tilfælde, hvor Ægtefæltet er faktisk opløst, og naar man fra alle Sider tror, at det kun vil faae Betydning paa dette Omraade, da er det en saa ulogisk Lov, som man vel kan tænke sig. Hvad kan være mere urimeligt end dette, at, naar Ægtefæltet faktisk er opløst, og begge Ægtefæller have hver sit Erhverv, og den ene af dem maafe lever i Kjøbenhavn og den anden